

Fiol nr 13 blev favorit för händiga Sjösa-Kalle

Mitt för Scania-Vabis bostäder vid viadukten på järnvägssträckan Södertälje C — Södertälje Södra ligger en röd liten banvaksstuga med nr 126, och i den bor 68-åringen Sjösa-Kalle med det mera borgerliga namnet Gottfrid Karlsson.

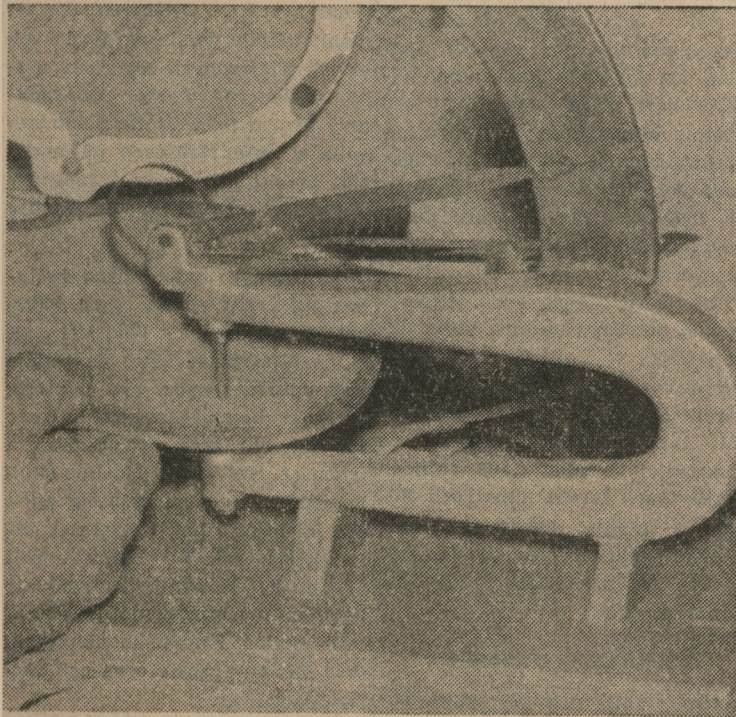
I den stugan har han nu bott i 24 år med förbiskramlande tåg alldeles utanför knuten. Men han hör dem inte sedan många år, därtill är han alltför van. En äkta sörmlänning är han, från Bälinge socken och med födelseåret 1893. Via bl. a. Järna och Älvsjö har han så småningom hamnat i Södertälje.

Han gick inte så många år i skolan, och redan som 10-åring fick han ge sig ut att arbeta. Till SJ kom han 1914 för att fyra år senare bli ordinarie banarbetare. Så gick vägen över banvakt, reparatör, förste reparatör och ledningsförman till signalmästare, och som sådan pensionerades han för några år sedan.

Redan som liten pojke tyckte han om att syssla med träarbeten, men det ville sig inte att han riktigt fick möjligheterna därtill. För mer än 40 år sedan köpte han sig en bok om fiolbygge, men tiden räckte inte till och boken blev liggande oläst i hela tjugio år under vilka han visserligen sysslade med trä så gott som varje dag — han var ju banarbetare — men inte riktigt det han gick och drömde om.

Men så en dag för några årtionden sedan började han i alla fall bygga sin första fiol, och den blev så pass bra att han ville fortsätta. När den fiolen var halvfärdig träffade han fiolbyggare Hedberg i Södertälje och dessa båda blev mycket goda vänner. Av denne har han under årens lopp fått många goda råd hur man ska göra för att få riktig klang i lådan.

En rolig hobby har det varit under åren och en härlig avkoppling att efter dagens hårda knog komma hem och gå ner i den lilla fiolbyggerverkstaden för att där med varliga fingrar (hur kan egentligen så stora, starka händer samtidigt vara så mjuka och smidiga?) arbeta fram den ena fina fiolen efter den andra. Att bygga fioler har varit det roligaste, men åtskilliga är också de gitarrer som Sjösa-Kalle under årens lopp reparerat och renoverat åt musikälskande södertäljebor. Och så har han förstås ock-

Med det här mätverktyget — som är hemmagjort — mäts stockleken på botten och lock i fiolen. Det är mycket viktigt att mätten är de riktiga.

så hunnit vara medlem i fiolbyggarklubben Mensuren i Stockholm, vars sekreterare han är för andra året. Att han är medlem i Södertälje spelmanslag och dess kassör fyller ut bilden av en aktiv sextioåttårig hederskarl med en ynglings pigga blick.

Alla har ju bisysslor nu för tiden — så ock Sjösa-Kalle, som har åtskilliga bikupor att sköta om när den tiden kommer. — Och det är bra med ett och annat bisting — mot reumatism och annat elände, säger Sjösa-Kalle, som av allt att döma mät-

te ha fått alldeles lagom många.

Och så spelar Sjösa-Kalle en härlig gammal låt på älsklingsfiolen — fiol nummer tretton, som blivit prisbelönad av fiolbyggarklubben för jämn och stadig ton, innan han går att få sig en kaffetår av vänligt leende fru Elsa. Och när tåget rasslar förbi om en stund står han vid arbetsbänken igen och knåpar med en åttasträngad fiol — d. v. s. en sådan där fela med fyra strängar under greppbrädan med uppgift att ge instrumentet en bättre resonans.

Vill man sk
använder n

Att det finns nattvioler, det natt;k**r, det kanske var en att inte

Fiolbyggare växer inte på tr
Det vet alla våra violinister, s
värdesätter goda fiolbyggare
deles särskilt högt. Fiolbyggarn
är kanske till en början en ho
men blir i många fall fiolbygg
rens huvudsaklig verksamhet e
en tid. Sjösa-Kalle eller Gott